

ἀξενύχτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξινύχτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξενύχτιστος.

Ἐκεῖνος, πρὸς περιθάλψιν τοῦ ὁποίου δὲν ἠγρίπτησε κἀνεῖς: Ἐμ'νι οὐ ἄρροιστους ἀξινύχτους.

ἀξεπαίδευτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἦλ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπαιδευτός <ξεπαιδευώ.

Ὁ μὴ ἐκπαιδευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεπαίδευτα θ' ἀφήσομε τὰ παιδιὰ; Λακων. Συνών. ἀπαιδευτος.

ἀξεπέραστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Σῦρ. Χίος — ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 2, 31 ἀξηπέραστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπεραστός <ξεπερνῶ.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν διεπέρασέ τις, ὃ μὴ διαπερασθεὶς Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀξεπέρασι εἶναι ἢ κλωστή.

β) Ἐκεῖνος διὰ τοῦ ὁποίου δὲν διεπεράσθη τι Σύμ. Σῦρ. Χίος: Ἡ βελόνα ποῦ μοῦ δωκες ἦτανε ἀξεπέρασι (ἄνευ κλωστής) Σῦρ. Χίος 2) Ἀνυτέρβλητος, ἀνυπερτέρητος Κρήτ. — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: Πῶς ὅμως τὸ κατωρθώσανε αὐτὸ οἱ ἀξεπέραστοι πρόγονοί μας; ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀξεπλέρωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξεπλέρωτος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπλερωτός <ξεπλερώω.

1) Ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς τελείως ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἔχω ἀκόμα τὸ χρέος μου ἀξεπλέρωτο σύνθηθ. 2) Ἀνανταπόδοτος Εὐβ. (Κονίστρ.): Τὸ καλὸ ποῦ μοῦ καμες δὲ θὰ σ' τ' ἀφήσω ἀξεπλέρωτο.

ἀξέπλυτος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπλυτός <ξεπλένω.

Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν τελευταίαν πλύσιν, ὃ μὴ ἀποπλυνθεὶς: Πιάττα ἀξέπλυτα. Πβ. ἀξεθέρμιστος.

ἀξεπούλητος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπουλητός <ξεπουλώ.

Ὁ μὴ πωληθεὶς τελείως: Ἀξεπούλητα ἔχω τὰ σῦκα.

ἀξεπούλλιαστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπουλλιαστός <ξεπουλλιάζω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐξήχθη νεοσσός, ἐπὶ φῶν: Ἀξεπούλλιαστο ἀβγό.

ἀξέραστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀξέραστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεραστός <ξερνῶ.

Ὁ μὴ ἐκβληθεὶς τοῦ στομάχου δι' ἐμετοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐφαι μῆλον ὃ ἄρρωστον κι ἀξέραστον ἐπέμ'νεν (ἀπέμεινε) Τραπ.

ἀξεροφύλλιαστος ἐπίθ. ἀξιρουφύλλιαστος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεροφυλλιαστός <ξεροφυλλιάζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα δὲν ἐξηράνθησαν, ἐπὶ φυτῶν: Μὴ μαζών'ς ξιρουφυλλιασμένου καπνὸ, τὸν ἀξιρουφύλλιαστος νὰ μαζών'ς.

ἀξερρίζωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξερρίζοντας Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀξερρίζωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερρίζωτός <ξερρίζώω.

Ὁ μὴ ἐκρίζωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξερρίζωτα κλήματα σύνθηθ. Δὲν ἀφήκε 'ς τὸν κῆπο τίποτε ἀξερρίζωτο Ἦπ. Τὸν δέντρον ἔμ'ν' ἀξερρίζοντου Ζαγόρ.

ἀξερρώγιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερρωγιαστός <ξερρωγιαζώ.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν ἰσθῶν ἀράχνης: Ἀξερρώγιαστοί 'ν' ἀκόμα οἱ τοῖχοι. Συνών. ἀξαράχνιαστος.

ἀξερτα ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέξερτα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξερτος.

Ἐν ἀγνοίᾳ: Ἀνέξερτα τ' ἐμὸν ἐποίκεν ἀτο (ἐν ἀγνοίᾳ μου τὸ ἔκαμε). Συνών. ἀνήξερα.

ἀξερτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέξερτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερτός <ξέρω.

Ὁ μὴ γνωρίζων τι, ἀμαθής, ἀδαής: Ντ' ἀνέξερτον πλάσ' εἶσ' ἐσὺ τὸ παιδίον! (τί ἀμαθὲς πλάσμα εἶσαι σὺ τὸ παιδίον!). Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀνεξερτον διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό=τί;) Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνήξερος 1.

ἀξεσηκωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ξισηκωτους Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσηκωτός <ξεσηκώω.

1) Ὁ μὴ μετακινήθεις τῆς θέσεώς του, ὃ μὴ μετατοπισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' τοῦ πουρνὸ ὡς τοῦ βράδ' τὸν ἔχον δῶ ξισηκωτου Ζαγόρ. 2) Ὁ μὴ ξεσηκωθεὶς εἰς ἀντίγραφον, ὃ μὴ ἀντιγραφεὶς Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

ἀξεσκάλιστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκαλιστός <ξεσκαλίζω.

1) Ὁ μὴ διὰ σκαλίματος καλλιεργηθεὶς, ὃ μὴ σκαλισθεὶς ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς, ὃ μὴ ἀνακινήθεις ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε συρτάρι ἀξεσκάλιστο Λεξ. Πρω. Δὲν ἀφίνει δουλειὰ ἀξεσκάλιστη Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀξέσκιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σίλλ.) ἀξήσκιστους Λυκ. (Λιβύσσο.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκιστός <ξεσκίζω.

1) Ὁ μὴ σχισθεὶς, ἄσχιτος σύνθηθ.: Ροῦχο δὲν ἔμεινε ἀξέσκιστο. Συνών. ἄσχιτος. 2) Ἀμαθής, ἄπειρος τῶν τοῦ κόσμου Καππ. (Σίλλ.) Λυκ. (Λιβύσσο.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξέβγαλτος 2.

ἀξεσκόλιστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκολιστός <ξεσκολίζω.

1) Ὁ μὴ περατώσας τὰς σχολικὰς του σπουδὰς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεσκόλιστο παιδί. 2) Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη τελείαν πείραν τῶν τοῦ κόσμου. Πβ. ἀξέβγαλτος 2.

Ἀντίθ. ξεσκολισμένος (ἰδ. ξεσκολίζω).

ἀξεσκόνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξεσκόνιστος Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεσκόνιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τι ξεσκονισθῆ: Ἐχω ἀξεσκόνιστος σήμερα Κορινθ.

ἀξεσκόνιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξεσκόνιστος Κύπρ. Σύμ. ἀξεσκόνιστος Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκονιστός <ξεσκονίζω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀφηρέθη ἡ σκόνι, ὁ μὴ *ξεσκόνησθεις* σύνηθ. : Ἀξεσκόνηστα ἔχεις τὰ ροῦχα σύνηθ. Ἐχω-ἄφησα ἀξεσκόνηγες τοῖς καρέκλες Κορινθ. Συνών. *ἀκόμπητος, ἀξετίναχτος.

ἀξέσπαστος ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή *73 —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσπαστός <ξεσπῶ.

Ὁ μὴ ἐκοπασθεῖς ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Βόσκεις ἀξέσπαστους θυμούς καὶ κρατημένα μίση ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀξεσπύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξισπύρ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀξισπύριγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσπυριστός <ξεσπυρίζω.

Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐξήχθησαν οἱ κόκκοι, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν : Τὰ ἄχουμι ἀξισπύρ'στα ἀκόμα τὰ φασούλια, τοῖς φικῆς κττ. Ἀξισπύριγος καλαμπόξ'. Συνών. ἀξεκούκκιστος.

ἀξεσταύρωτος ἐπίθ. Ἴων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσταυρωτός <ξεσταυρώνω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ξεσταυρώθηκε ἐκ τοῦ ἀργαλειοῦ, ἐπὶ ὑφαινομένου παννίου τοῦ ὁποῖου δὲν ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις : Ἀξεσταύρωτο παννί.

ἀξεστάχγαστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσταχγαστός <ξεσταχγάζω.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβγαλεν ἀκόμη στάχυν, ἐπὶ δημητριακῶν σύνηθ. : Τὸ σπαρτό μου εἶναι ἀξεστάχγαστο σύνηθ. Κατ' ἐλέκτασιν δὲ καὶ ἐπὶ ἀγροῦ Πελοπν. Κορινθ. : Τὸ χωράφι εἶναι ἀκόμη ἀξεστάχγαστο. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὠριμος, ἐπὶ κορασίων τῶν ὁποῖων οἱ μαστοὶ δὲν ἀνεπτύχθησαν ἀκόμη, καὶ ἐπὶ παιδίων σύνηθ. : Παιδί ἀξεστάχγαστο. 3) Ὁ μὴ παρακμάσας, ὁ ἀκμάζων ἔτι Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) : Αὕτη εἶναι ἀξεστάχγαστη, κρατεῖται ἀκόμα. Κόρη ἀξεστάχγαστη.

ἀξεστόμιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀξεστομάτιστος Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνέκφραστος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεστομιστός <ξεστομίζω.

Ὁ μὴ ἐξελθὼν τοῦ στόματος, ἐπὶ λόγου ἐνθ' ἄν. : Λόος ἀξεστόμιστος Ἀπύρανθ.

ἀξεστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄξεστος.

Τραχύς, ἀγροῖκος τοὺς τρόπους : Ἀξεστος ἄνθρωπος. Ἀξεστοὶ τρόποι. Συνών. ἀγροῖκητος Β4.

ἀξεστρεμματίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξεστρεμματίγους Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀξιστριμματίγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεστρεμματιστός <ξεστρεμματίζω.

Ὁ μὴ σκαφεῖς βαθέως, ἐπὶ ἀγροῦ ἐκχερσωθέντος ἐνθ' ἄν. : Χωράφι ἀξεστρεμματίγο Λεξ. Δημητρ.

ἀξεσυνερισιά ἡ, Πελοπν. (Αἴγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ξεσυνερισιά.

Τὸ νὰ μὴ κρίνη τις κἀνένα ἄξιον προσοχῆς καὶ ἀπαντήσεως : Ἡ ἀξεσυνερισιά γέ' αὐτὸν εἶναι τὸ καλύτερο πρᾶμα.

ἀξεσυνέριστα ἐπίρρ. Εὔβ. (*Ορ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) ἀξεσυνέριστα Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεσυνέριστος. Πβ. ἀ- στερητ. 1β.

1) Ἄνευ παρεξηγήσεως ἐνθ' ἄν. : Ἐμεῖς μιλοῦμε ἀξεσυνέριστα Ἀρκαδ. Τὰ πάμε ἀξεσυνέριστα αὐτόθ. 2) Ἄνευ συστολῆς, ἐλευθέρως ἐνθ' ἄν. : Τρώει κἀνεῖς ἀξεσυνέριστα Ἀρκαδ. Φάε ἀξεσυνέριστα *Ορ.

ἀξεσυνέριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. κ. ἄ.) Σαλαμ. —Λεξ. Αἴν. ἀξισ'νέριστους *Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσυνεριστός <ξεσυνερίζομαι.

1) Παθ. ὁ μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν, ὁ μὴ ἀξιούμενος σοβαρᾶς προσοχῆς ἐνθ' ἄν. : Εἶναι ἀξεσυνέριστος, γιὰτι εἶναι μεθυσομένος Αἴγ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ συνεριζόμενός τινα, ὁ μὴ παρεξηγῶν τινα Λεξ. Αἴν.

ἀξετελείωτος ἐπίθ. Κρήτ. ἀξετέλειωτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετελειωτός <ξετελειώνω.

Ἀτελείωτος, ἀσυντέλεστος : Ἀξετέλειωτο παννί - φασίδι κττ. Συνών. ἀξετέλευτος, ἀτελείωτος.

ἀξετέλευτος ἐπίθ. Νίσουρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετελευτός <ξετελεύω.

1) Ἀξετελείωτος, ὁ ἰδ., Ρόδ. : Ἀξετέλευτη δουλειά. 2) Ἀτελής, ἐλαττωματικὸς Νίσουρ. : Ἀξετέλευτος εἶσαι, κακόμοιρε!

ἀξετίμητος ἐπίθ. *Ηπ. (Πάργ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ. Κορινθ.) —Λεξ. Βλαστ. ἀξιτίμ'τους *Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετιμητός <ξετιμῶ.

Ἀνεκτίμητος, πολύτιμος ἐνθ' ἄν. : Ἀξετίμητη γυναῖκα εἶναι ἡ δεῖνα. Κεφαλλ. Εἶναι ἀξετίμητος ἄντρας Αἴγ. Ἀξετίμητοι μπαξέδες Πάργ. Ἀξιτίμ'του πρᾶμα Ζαγόρ. Συνών. ἀνεκτίμητος 1, *ἀνεκτίμωτος, ἀξετίμωτος 2, ἀτίμητος.

ἀξετίμωτος ἐπίθ. Ζάκ. *Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ.) —ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλ. παληκάρ. 109 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 278 ἀξιτίμουτους Θοράκ. (Αἴν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετιμωτός <ξετιμῶνω.

1) Ὁ μὴ ἐκτιμηθεῖς Κεφαλλ. : Τσοὶ ἔχω ἀκόμη ἀξετίμωτες τσοὶ ἐλαῖες. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῆ, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος Ζάκ. *Ηπ. Θοράκ. (Αἴν.) Κέρκ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) —ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. : Αὕτη ἡ γυναῖκα ἔχει χάρες ἀξετίμωτες Παξ. Αὐτὸ ἦτανε σκυλλὶ ἀξετίμωτο Μεσσ. Τοῦ σπιτιοῦ τὰ ἐπιπλα τοῦ φαίνονταν ἀξετίμωτα Κέρκ. Ἀλογου ἀξιτίμουτου Ἀκαρναν. Ἀρματα ἀξετίμωτα, γι' αὐτὸ δὲν τ' ἀγοράζουνε γιὰ νὰ μὴν τὰ μαγαρίσουν ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ὅσο κι' ἂν λάμπη ἐπάνω σου τὸ μάλαμα, βεζίρη, καὶ πέτρες ἀξετίμωτες κι' ἄρματα ξακουσμένα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξετίμητος.

ἀξετίναχτος ἐπίθ. Σαλαμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. —Α'Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 65.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετιναχτός <ξετινάζω.

1) Ὁ μὴ ἐκτιναχθεῖς, ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἀφηρέθη ἡ σκόνι ἐνθ' ἄν. : Τὸ χαλί τό'χω ἀξετίναχτο Ἐρμούπ. Ἡ ἀντρομίδα εἶναι ἀξετίναχτη Σαλαμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξεσκόνηστος. 2) Μεταφ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται τις νὰ ἀπαλλαγῆ Α'Ἐφταλ. : Ποίημ.

Τὸν ἔπιασε βαθειὰ κι' ἀξετίναχτη στενοχώρια.

